

»SILKIENNI«

Vestmanna — tlf. 145



**FRAMLEIÐIR: Dögurðamat - desertir-
salatir og annan viðskera**

Haldið SOSIALIN

Max Cato:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)
Doktorin Wexler av sjúkrahúsinum var ein tornaður lítill eysturrikari um sexti ára aldur. Ein egin harðrendur maður — men tað høvdu helst verið áneyðir til tess. Seinni segði hann mær, at hann var jakstráður út úr Wien undan krignum. Hann var skeggjatur og hárfagur sum Einstein, og á vangan liktist hann hesum snákutu monnum, ið plæga at prýða myntir.

So snart hann visti, hvat eg vildi, segði hann kalliga: »Hví ikki lata teir hvíla í friði? Hvat gagnar tað at grava hesa sök framat?« Men eg ætlaði ikki at sleppa hesum góða doktara so.

»ðan, dæmdu tygum ikki faðir Doonan?«

»Sera væl. So merkiligt tað ljóðar, dæmdu mær allar fyra, eisini tey trý landastrokini.«

»Og tygum standa eisini í skuld til teirra.«

Tað sýndu seg brosrúkkur í andliti hansara. »Jú, um livið hevur nakað virði fyri mann á minum aldri, so skyldi eg teimum tað. Eru tygum biðin um at reisa teir upp frá deyðum? — Hví ikki heldur lata teir liggja? Teir eru jú deyðir.« »Jæ, segði eg, »teir eru deyðir, men hvar er ámæli teirra?«

Hann kveitti at mær. Stutt

bil haldi eg hann sá fyrri sær tyðuliga sjóðandi glúpsíð, sum teir fyra mennir hvurvu í og sindradust. Einkin var eftir av teimum, ikki so mikið sum eitt ámæli (tað verður kanska tað ræðuligasta av brintsprengjunum, at vit øll verða til einkis í tómanum).

»Frálíkt«, segði hann viðeiriligur. — Og hann segði frá. Eg fekk at vita tað, hann visti um.

Nokur fólk eru so háttað, at tey av einum kjálkabeini duga í huganum at skapa djórð heilt og holdið. David hevði byrjað við at rætta mær kjálkabeinið — nú hevði eg djórð heilt bæði við indrum og beinagrind — bæði við kjóti og blóði.

Tað var doktorin Wexler, ið hevði sjálfan søgulykilin. Tað var hann, ið kom oman eftir til brennandi fjallinum saman við hinum — hevði andað roykkin av brennandi gróti, meðan teir runnu burtur úr eiminum — hevði sæð sálarstyrki faðir Doonans, meðan hann sum eitt ort dragsaði allan barnariðilin — og hann hevði sæð ófatandi dirvi, hinir triggir sýndu. Tá ið hann endaði söguna, segði hann uppá spott: »Og hvat ætla tygum nú at gera við teir? Lata blaðstjóra tygara gera kálið feitt av teimum til sunnudagsbrúk? Við ósonnum myndum?

Blæsa teir upp til hetjur? Teir vóru ikki hetjur — triggir av teimum vóru ikki so mikið sum hampafólk. Eg hevði ikki tora at lati ein frank ligið frammi, um eg visti teir í nánd. Teir vóru, ið stríð við alt skil, bert menn.«

Men hann skilti so við og við, at eg ætlaði ikki at nýta söguna soleiðis. Hon høskaði ikki reiðiliga til tess. Hon vildi staðið sum skrymsl fyrri mær í tíð og ævi.

»Teir eru burtur«, segði doktorin Wexler, »týndir úr heiminum. Ikki so mikið sum beinflisn eftir. Tað besta vit kunnu gera teimum, er at lata tógnina siga yvir teir. Teir eiga tað á.«

Eg segði Davidi söguna. Nú veit eg, hví hann helt seg burtur frá henni. Spakuliga segði hann: »Hvat skal tú gera við hana?« Eg ætlaði at goyma hana millum skriv mini segði eg og ypti óksl...

»Tjæ«, segði hann og læði, »men minst til alt tað tú hevur fyrri ter. Hundrad og sex áhuga verð bjargaði. Júst riðin undan deyðanum. Og tiggju forvitnisligar myndir av umboðsmanninum... ja, lat okkum so hugsa um okkurt annað. Eg skal gera tær nakrar frálíkar tekningar.«

Og hann so gjordi.

Sogan var nú samansett stykki fyrri stykki, men til hvat? Tað var ein undarlig, óhugna-

lig saga, í langa tíð slapp eg ikki frá at hugsa um hana.

So ein dagin hugdi eg aftur í hana og eg hugsaði: Hetta skal vera frágreiðing mín til komandi tíðir um faðir Doonan og tey trý gloymdu landastrokini, Harry Frobisher og Marcel og Charlie. Og teir skulu fáa gott ámæli.

Her er tað.

2. PARTUR

(Flogskiparin sigur frá:)

Vit komu í skýmingini (segði flogskiparin) og flugu lágt, meðan vit leitaðu eftir oygni. Vit høvdu nýggjan navigator, ungdom, lærdan við Sorbonne. Hann handfór kikanin sum nakar skurðlækni, og setti eina kós so beina í kortinum sum nakar Picasso, men í myrkri fann hann ikki so mikið sum á wc. Eg sjálvur — ja eg seti bert nosina út í Kyrrahavið og tevji meg fram oyggj av oyggj. Enn eri eg ongantið niðurdottin.

Tygum vita helst hvussu tað skýmur í Kyrrahavinum. Nú hongur sólin sum eldkúla oman havsbrúnna, og vatnsskorpan tykist kókandi mjólk, og í næstu løtu er sólin dottin útav jarðartromini, og har er einki annað enn tóma verðaldarhavið — ein gráur, kaldur slætti. Hver ur flogið litið av brenni, eru flogvánirnar eins gráar og einkiligar. Nakað speikkliga helt eg fyrri við navigatörin: »Hvat gerst nú? Svímja til Kína? Men

í sama bili fekk bestimaðurin eyga á oyyna og peikaði.

Eg sá mjáan kúbutan skugga stiga úr havi. Hann liktist hálvári valnotu. Bert litla løtu seinni, og vit høvdu ikki fingið eyga á hana.

Vit flugu í runding meðan motorarnir murradu sum hundar, ið varnast bein. Eg beindi flogið og gjordi til at seta tað á pollin. Tað var avgamalt flog og flestu skilafólk høvdu latið tað selt til bræðingar. Men vit fransmenn eira ikki gomlum amboðum við motori í. Vit fáa tey at arbeida betur enn tey nýggju. Vit vóru á veg til Tahiti. Vit steðgaðu bert her til at taka umboðsmannin við — hann skuldi hava hvíldartíð. Hann fór at fáa nakrar rættiliga óvanligar og nakað óhugnaligar lagsmenn, helst teir triggir fangarnar, sum skuldu setast inn í skitið fangahús á Tahiti, og sita í fyra ár, óiva av rottum. Teir vóru helst ikki mikið at ræðast, men alt má vera hugsað um í so litlum rúmi í flugvara. Teir vóru leinkjaðir saman um skovningarnar og læstir við ketu at vegginum. Ein melanesar-lögreglumaður, berbeinaður, við stórum purlutum hári, skuldi vekja uppi yvir teimum. Gomul rifla lá í fangi hansara. Hann svav fast allan vegin.

So vendir tann fangin, ið æt Harry Frobisher ser á móti kúgveganum og segði: »Hó, hvat nú? Hví dala vit?«

(Framhald)

Skála skipasmiðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmið

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskar installatiónir
Skipsútgerð
Fiskautflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvorbúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

Nýggjur HØGGUSLOKKUR

A GOYMSLU.

Pf. Bacalao

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Krigstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóváttrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vorur, hús, innbúgv, akfor o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.